UIT HET ZWARTE BOEK VAN 'N TELEGRAFIST

DOOR J. T. VAN LEIDEN

(Vervolg).

Om te beginnen moest ik de kieren van deuren en ramen met kleeren, dekens, met de Perzische tapijtjes die op den vloer lagen, dichtstoppen, opdat mijn gehamer zooveel mogelijk zou gesmoord worden. Op den tast opende ik de spiegeldeur van de kleerenkast, bedacht me toen weer. . . . . Stel, dat mijn pogingen gelukken, dat de deur week en ik veilig in 't vertrek daarnaast terechtkwam — zou men dan niet aan de verwarring van kleeren en dekens merken dat. . . . . Op dit oogenblik bewoog er iets in de kast, een krakend geluid deed zich hooren — ik stond onbeweeglijk, luisterde gespannen.

Er was iemand in de kast — dat leed geen twijfel ; ik voelde het met meer zekerheid dan wanneer ik het gezien zou hebben. Nu ruischte er even iets, alsof een vrouwenrok bewoog, en in mijn kloppende, strakke ooren zwol dat kleine geluid aan als tot een windgolf.

Ik wachtte, ademloos. Dat Andere en ik waren daar alleen in de kamer, in de zwarte duisternis, wetend elkaars aanwezigheid. Zwijgend daagden we elkaar uit tot een daad. En in dit oogenblik, misschien alleen door die tusschendeur gescheiden van Mary, die ik tot elken prijs bereiken wilde, voelde ik hoe begeerig ik aan het leven hechtte.

Als door de hulp van een zesde zintuig wist ik de aanwezigheid van dat Andere, en mijn zenuwen waren zoo sterk gespannen — ik was nu eenmaal geen inbreker van beroep — dat ik bijna een meter achteruit sprong toen een ratelend geluid de stilte doorknarste. Het was een klokje op den schoorsteenmantel dat begon te slaan en bijna lachte ik om mijn schrik, ondertusschen het ding verwenschend dat zoo tergend luid en langzaam sloeg en me belette de nadering van het Andere te hooren. Want het naderde, het kwam uit de kast en naar mij toe, langzaam. . . . .

Toen, met 'n ruk, greep ik naar mijn lucifers, voelde in plaats daarvan de revolver, die ik vergeten was, tusschen mijn vingers. En op 't zelfde oogenblik deed het Andere wat ik had willen doen : tegenover me brak een blauwgeel vlammetje de duisternis. Onmiddellijk legde ik juist boven het licntje aan, een weinig naar rechts. Nu mocht komen wat wilde.

De lucifer brandde helderder, de vingers die de vlam beschutten gloeiden rose tevoorschijn. En nu bloeide een gelaat op uit de duisternis, een vrouwengelaat onder een grooten, gevederden hoed.

Twee witte gezichten staarden elkaar aan, met groote, holle oogen, waarin de waanzin loerde. . . . .

De lucifer doofde en viel ; duisternis en stilte wikkelden de Andere en mij als in een tastbare omhulling. Maar met een enkelen sprong was ik bij haar en greep haar handen en hijgde : „Mary. . . . . !"

IV

„Stil !" fluisterde ze en legde de hand, die ik kuste, op mijn mond. „Spreek heel zacht ! We zijn hier nog ruim een uur veilig, maar wees stil !"

Ze leidde me voorzichtig naar de deur, ontstak het electrisch licht. „Het kan geen gevaar — ik hoorde je de blinden sluiten."

„Maar de buitendeur. . . . ." waarschuwde ik.

„Die kan niemand anders openmaken dan hij. . ."

„Wie. . . . ?"

„Hij — graaf Saninovitch ; het is een slot dat hij zelf heeft laten aanbrengen. Hij is nu in de speelzaal ; vóór elf uur komt hij nooit terug."

„Maar wat beteekent dit alles, Mary ? Wie is Saninovitch, wat ben jij zelf hier, in deze omgeving ?"

Het gevoel van betrekkelijke veiligheid had ons een weinig tot kalmte gestemd, en, naast elkaar op de sofa zittend, konden we zelfs een oogenblik schertsen over onzen angst van daareven, onzen angst voor — elkaar ! Maar Mary zag moe en bezorgd, en haar handen voelden koud ; ze trilde in mijn arm dien ik om haar heen had geslagen.

„Waarom schreef je me niet meer ?" vroeg ik. „Ik wist niet, op 't laatst, of je nog leefde. . . . . En hoe kom je hier, wat doe je hier in Monte Carlo, onder dien aangenomen naam ? Vertel me alles. . . . ."

„Luister : ik werd uit dat pension gezet, omdat ik niet betaalde ; mijn piano-lessen wogen niet tegen de rekening op en mijn bonten mantel bleef achter. . . . Natuurlijk bekommerde niemand zich om je brieven, en zoo wist ik van jou evenmin iets. Wat ik nog had aan een of twee armbanden en 'n paar ringen, verkocht ik, totdat ik ten slotte op straat zwierf, opgepakt zou worden als er geen redding kwam. Ik begreep dat ik den een of anderen doortastenden maatregel moest nemen, niet zoeken en rondloopen, maar ergens 'n slag slaan. . . 'n Oogenblik dacht ik over 't Amerikaansch Gezantschap, maar daar zouden ze misschien te veel van me willen weten — en te weten komen — dus, zonder veel met mezelf te redeneeren, stapte ik de Engelsche Ambassade binnen. 't Kostte me heel wat leugens eer 't me gelukte eerst bij den secretaris, toen bij den gezant te worden toegelaten. Maar 't lukte, en ik liet me niet verdrijven, ofschoon de gezant me herhaaldelijk zei dat „gevallen" als ik bij den consul thuishoorden. Ik deed verontwaardigd, zei dat ik geen aalmoes wou hebben, dat ik werken wilde, dat elk baantje aan 't gezantschap voldoende voor me was, zelfs dat van werkster. . . . . Zijne Excellentie lachte, en hij scheen er schik in te hebben dat ik gemakkelijk sprak en niet dom bleek te zijn. Maar toch stuurde hij me naar den consul. Die wilde me afschepen met vijf pond, en een half uur later stond ik weer op de stoep van den gezant. Ik wachtte tot ik hem uit de cour zag komen en liep zonder aarzelen tegen hem aan, als bij ongeluk. Z'n wandelstok, dien hij onder den arm had terwijl hij zijn handschoenen aantrok, trof me vrij pijnlijk aan mijn wang, en hij was te veel gentleman om me niet aan te spreken en z'n leedwezen te betuigen. Nu kwam hij zoo gemakkelijk niet van me af. „De consul wil me een fooi geven, Excellentie," zei ik verontwaardigd. „Kunt u me niet één, hoogstens twee weken iets te doen geven, totdat mijn man terug is ? Ik kan machineschrijven, stenografeeren, uw telefooncentrale bedienen. . . . ." Hij zag me een oogenblik glimlachend aan, zei toen : „ik bewonder uw vasthoudendheid — kom morgenochtend terug !"

„Nu had ik vasten grond onder de voeten. Hij zou me niet zoo gemakkelijk weer kwijtraken En den volgenden morgen zat ik op 't kantoor van den tweeden secretaris, waar me de onnoozelste dingen werden opgedragen : opbergen van vijf jaar oude correspondentie, overschrijven van landbouwrapporten die niemand ooit lezen zou. Maar gedurende de vele uren dat de secretaris in 't kabinet van den gezant confereerde, maakte ik me den tijd met beter werk ten nutte ; ik ben er de vrouw niet naar me lang met kleinigheden op te houden. Van een gebroken electrischen waaier die onder in 'n kast lag, nam ik tien meter draad, en 'n ongebruikten telefoonhoorn vond ik op 'n middag in de portiersloge. Na wat gezoek in de donkere gang die naar de kamer van den gezant leidde, en na drie dagen voorzichtig werken, had ik bij stukjes en brokjes de particuliere leiding van Zijne Excellentie aan de mijne geschakeld. En toen gebeurden er groote dingen ! De heele geschiedenis van graaf Saninovitch lijmde ik aaneen : de man is in geheimen Franschen dienst ; men zegt dat hij 't is die Kitchener's Afghanistansche grensplannen in handen wist te krijgen, en in verband stond met 't aftreden van Lord Curzon.

Verleden jaar Maart werd hij op Jamaïca door de Britsche autoriteiten gearresteerd omdat hij de forten van Port Royal fotografeerde ; maar hij ontsnapte. En op 't oogenblik is hij in 't bezit van kaarten en plattegronden van ieder onderdeel van Gibraltar. Natuurlijk zoekt men hem en hoopt men die papieren uit zijn handen te krijgen. Ziedaar wat de telefoon me leerde. En toen ik genoeg wist, toen op 'n morgen een geheim politieman van 't Engelsch Departement van Buitenlandsche Zaken telefoneerde dat Saninovitch in Nizza gezien was — toen stapte ik regelrecht naar den gezant. Ik zei hem wat ik wist, maar weigerde te vertellen hoe ik eraan kwam. Dat gaf me prestige tegenover hem. Hij hield zich goed, maar ik kon zien dat hij paf was. En denzelfden avond zat ik op den trein, in een gereserveerden coupé, als Lady Chisselden, voor welke rol het gezantschap me de uitstekendste papieren had meegegeven, om nog niet te spreken van een ruimen credietbrief en een koffer vol modieuze toiletten, dien eigen middag in alle haast gekocht. Et voilà !"

Ik had in spanning geluisterd, maar toch zag ik bezorgd naar de klok : de tijd ging voorbij en het uur zou om zijn eer we 't wisten.

„Het hindert niet," zei Mary kalm ; „nog 'n half uur. . . . . en in 't uiterste geval kom ik hier nog eens terug : ik heb den tijd. Het is me om die papieren te

H. W. Mesdag — Schemering.

Ter gelegenheid van het overlijden van den grooten Hollandschen zeeschilder Mesdag, reproduceeren wij hierboven een van zijn werken, overgenomen uit het indertijd bij A. W. Sijthoff's Uitgevers-Maatschappij te Leiden verschenen Mesdag-album. In Panorama no. 19 van den eersten Jaargang plaatsten wij een der laatst genomen portretten van den nu overleden schilder, over een volle pagina, terwijl wij nu op pagina 6 van dit nummer een goed gelijkend portret van hem brengen, uit den tijd waarin hij zeer op den voorgrond begon te treden.